

tilbage og se, om han muligvis kunde finde den næste, der kunde bruges. Og hvis man paa denne Vis havde gennemgaaet Rækken af de Politikere, der tilhørte Folketingets Flertal, vilde det have vist sig, at skulde de Fordringer, som det ærede Medlem stillede, tilfredsstilles, vilde man ikke dår have fundet nogen Mand dertil. De Fordringer kunde kun tilfredsstilles ved at hente en Mand fra Folketingets Mindretal, men jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at det vilde have været umuligt i Aaret 1914 for Folketingets Flertal med Tryghed at lægge Ledelsen af vore militære Forhold under Verdenskrigen i Hænderne paa en af dem, der paa Militærspørgsmaalets Omraade tilhørte Folketingets Mindretal og vurderede Ordningen af 1909 saaledes, som dette Mindretal den Gang havde vurderet den. Hvis jeg altsaa den Gang var traadt tilbage, hvis det radikale Parti var vejet tilbage for Ansvaret, ikke havde følt de Forpligtelser, som Forholdene paalagde Partiet, men søgt at overlade det hele til andre, ja, da vilde det have bragt vort Land ind i en politisk Stilling, der havde været politisk haabløs, Kaos, en Strid, just under Krigens Udbrud, mellem Folketingets og Landstingets Flertal, mellem Folketinget og Regeringen, en Strid, som ingenlunde var egnet til at medføre, at vi kunde komme taaleligt igennem Krigens Farer, byggende paa den militære Ordning, som efter vor Mening paa væsentlige Punkter forøgede, i alt Fald ikke forringede disse Farer. Derfor ansaa vi det for ansvarsfuldt og rigtigt handlet at tage Ansvaret paa os for at respektere den bestaaende Ordning og gennem vor Ledelse deraf at anvende den paa den Vis, som efter vort Skøn syntes at medføre de ringeste Farer for Danmark. Og naar vi den Gang ansaa dette for rigtigt, vil det ærede Medlem vide, at vi bag os havde ikke blot Folketingets Flertal, men ogsaa Folketingets Mindretal og Landstingets Flertal, hele den danske Rigsdag.

L. Rasmussen: Det vilde have været rimeligere, om det ærede 6te Medlem for Københavns Amt (Axel Møller) havde rettet det Spørgsmaal til Socialdemokratene, hvad vi mente om den Ordning, vi bragte i Forslag i 1909, end at stille Spørgsmaalet til den højtærede Forsvarsminister, der jo ret naturligt, da han den Gang gik imod vort Forslag, heller ikke nu kunde mene, at det var ligesaa godt som det radikale Forslag. Jeg tør sige, at Socialdemokraterne har den bestemte Overbevisning, at hvis det Forslag, vi stillede i 1909, var blevet gen-

nemført, vilde vi være kommet betydelig lettere, betydelig bedre gennem den Tid, der er gaaet siden 1914, end med den Ordning, der blev vedtaget i 1909. Og naar det nu bliver fremhævet, hvad den højtærede Forsvarsminister har sagt om denne Ordning, vil jeg minde om, at Bladet „Vor Fremtid“, da Loven var vedtaget, spurgte militære sagskyndige, og at Generalmajor Arendrup erklærede, at Ordningen var stridende mod sund Fornuft, faretruende for Danmarks Fremtid. De militære sagskyndige, der blev spurgt, erklærede, at det var en ganske urimelig Ordning. Oberst N. P. Jensen udtalte i Folketinget, at den Ordning, der her blev truffet, tiltrak Faren i Stedet for at afværge den. Det var Udtalelser fra konservativ Side, og naar det ærede 6te Medlem for Maribo Amt (Asger Karstensen) med Forkærlighed dvælede ved, hvad der skete den 5. August her i Landet, synes at have forelsket sig i Begivenhederne den Dag, turde jeg dog minde om, at det vilde sikkert have været i høj Grad skæbnesvangert, om det ærede Medlem og hans Parti havde været ved Styret hin Dag, naar man erindrer, hvorledes Partiet stillede sig, at det ærede Medlem og hans Parti var imod, at det, der den Dag skete, fandt Sted. Derfor maa jeg sige, naar det ærede Medlem selv vil have det frem her i Salen, hvad Betydning det har haft, hvem der var ved Styret den Dag — at vi ved dog, at det kunde være blevet farligt for Danmark, hvis det konservative Folkeparti den 5. August havde staaet ved Styret her i Landet. Det ved vi, det andet kan vi kun have en Tro om, da det jo ikke blev gennemført. Men vi har den sikre Overbevisning, at den Ordning, vi foreslog, vilde have været den sikreste og bedste og sparet Landet og Befolkningen for en Mængde Byrder, de har baaret i denne Tid.

Wilmann: Jeg lagde Mærke til, at da min Partifælle, som nu havde Ordet, nævnte Officererne og deres Opfattelse af Militærordningen af 1909, trak det ærede 6te Medlem for Maribo Amt (Asger Karstensen) paa Næsen, som om han mente, at man ikke kunde regne med, hvad Generaler og andre Officerer mente den Gang. Men det var jo ikke alene den højtærede Forsvarsminister og hans Parti, Socialdemokraterne og disse Officerer, som erklærede, at Forsvarsordningen af 1909 var en daarlig Ordning. Nej, der fandtes jo gode Partifæller af det ærede Medlem, som havde akkurat den samme Opfattelse, og jeg skal nævne en saa udmærket Meningsfælle af